

## Luchtalarm

Achter het huis van tante Aleida stond het postkantoor. Het was een groot gebouw en op het dak stond een sirene die waarschuwde als er vliegtuigen van de vijand aankwamen.

‘Zodra de sirene gaat loeien,’ had Trudi’s moeder gezegd, ‘gaan we allemaal direct naar de *goedang*. Je weet wel, het rommelkamertje achter de veranda. Daar kunnen we ons beter schuilhouden dan onder de eettafel. Tante Aleida heeft er matrassen neergelegd, zodat we er goed kunnen zitten.’

Trudi voelde een rilling over haar rug gaan. Het leek op eens of de oorlog steeds dichterbij kwam. Van Leunis had ze gehoord dat er in andere delen van het land al veel werd gevochten. Jammer genoeg was het leger lang niet zo sterk als iedereen had gedacht.

Haar vader was inmiddels ook opgeroepen en had dus toch weer zijn uniform uit de kast gehaald. Hij moest de gewonde soldaten verzorgen. Gelukkig had hij pas een briefje naar huis gestuurd. Oom Wim niet.

Trudi vond het erg voor haar nichtjes. Die hadden nu al lange tijd niets van hun vader gehoord.

Op een nacht ging onverwacht het luchtalarm af. De sirene loeide hard door de stille straat.

Trudi schrok wakker van het onheilspellende geluid. Ze schoot onder de klamboe vandaan en keek bang de donkere kamer rond. Haar moeder stond al naast het bed en trok gauw een *kimono* aan.

‘Geen licht, geen licht!’ riep ze paniekerig toen Willy een lampje aan wilde doen. ‘Alles moet donker blijven. Straks schieten de vliegtuigen nog op het huis. Kom mee, vlug naar de goedang.’

Op de tast vonden ze hun weg door de donkere gang.

Tante Aleida kwam er ook al aan. Zij had een zaklamp bij zich en loodste iedereen zo snel mogelijk naar beneden.

Toen Trudi achter haar moeder aan de veranda op liep, voelde ze opeens iets harigs langs haar benen strijken. In het donker onderscheidde ze het silhouet van Norma, die bang met haar staart kwispelde.

Trudi pakte de hond bij de halsband en trok haar mee de goedang in. Daar gaf ze de hond aan Willy. ‘Hier, let jij even op Norma. Dan ga ik terug naar de eetkamer om de puppy’s te halen.’

Maar haar moeder zei: ‘Nee, Trudi, dat kan nu echt niet meer!’ En ze sloot de deur.

Daar zaten ze dan, stil naast elkaar op de matrassen. Alleen de zaklamp verspreidde een zwak schijnsel.

Tante Aleida haalde een doosje onder haar matras vandaan en deelde gummetjes uit. ‘Om op te bijten als de bommen vallen,’ legde ze uit. ‘Anders bijt je misschien op je tong.’

Trudi draaide het gummetje zenuwachtig heen en weer. Zouden er echt bommen gaan vallen? Bij haar vader ook? Ze wilde er niet over nadenken. Ze wilde niet voelen hoe angstig ze werd. Ze zocht op de tast naar Norma en aaide de bange hond over haar vacht.

Intussen had tante Aleida een boek gepakt en begon met een rustige stem voor te lezen. Maar Trudi luisterde er niet naar. Ze hoorde alleen maar het geluid van overvliegende vliegtuigen en af en toe een vreselijke klap. Het liefst had ze haar vingers in haar oren gestopt om niks te hoeven horen. Ze deed het niet, want ze wilde niet bang lijken.

Na een hele tijd loeide de sirene opnieuw. Alles veilig, betekende dat.

Trudi ging vlug staan, blij dat het voorbij was. Ze rekte zich uit en voelde toen pas dat haar nachtpon vochtig was. Een grote, natte plek kleefde tegen haar benen. Nee toch, hoe kon dat nou? Ze had aldoor op de gum gebeten, zo hard ze kon! En van een plas had ze niets gevoeld.

Ze kreeg het warm van schrik en keek gauw om zich heen of iemand het gezien had. Wat zou Hennie wel niet van haar denken? Gelukkig was het nog steeds donker in de goedang.

Toen tante de deur opendeed, rende Norma meteen naar de woonkamer, op zoek naar haar jonkies. Trudi holde met haar mee.

Ze schrok toen ze zag dat de hondenmand leeg was.

Norma was ook erg van streek en liep snuffelend en blaffend rond. Algauw ontdekte ze twee hondjes achter de bank.

Hennie vond een andere puppy achter de klok en de laatste zat verstopt onder een kussen. Ze rilden alle vier heel erg en Trudi legde ze gauw terug in de mand.

Ze wilde bij de puppy's blijven zitten, maar haar moeder zei dat dat niet kon.

‘We gaan terug naar bed,’ zei ze. ‘Die hondjes redden zich wel, maar wij moeten nu gaan slapen. Wie weet wat ons vannacht nog meer te wachten staat...’